

Vad som hänt, händer och kan hända : Innehållande sketcher ... slager och...

Haglöf, Karl,

81 F b Br.

V. H. S. v.
Dram.
Kvart.
(P. v.)
o

Vad som hänt, händer och kan hända

Innehållande
Sketcher, längre och kortare, schlager
och revyer

Användbara vid spelande av revyer,
ungdomssammanskomster av alla slag,
brödernas och systrarnas afton m. m.
Allt av humoristiskt slag

Utgiven av
K. S. Haglöf, Alsbäck, Borlänge

Pris Kr. 1: 25

BORLÄNGE 1927
DALARNES TIDNINGS- & BOKTRYCKERI-A.-B.

I N N E H Å L L :

Ett sorgligt slut	Sidan	3
Vad som kan hända	"	4
Min vän så kär	"	6
Vad som hänt	"	8
Skrattvisan.	"	10
Hon höll ord	"	11
Det hjälper att vara envis	"	17
Du är min.	"	19

Ett sorgligt slut.

Personer: Anderson, Petterson och Tvättstina.

Andersson: (Alldeles utom sig kommer in på scenen i flygande fläng. Pettersson och Stina äro inne). Å, herre gud så galet. Vad skall jag ta mej till! Att nånting så galet kan hända.

Stina: Kära söta Andersson, kan du inte åtminstone tala om vad det är för olycka. Är elden lös?

Andersson (stammande): Vi, vi vi Otto å jag var åt staden i dag och vi stod på aktern på båten och språkade och bäst då var för han i sjön och sjönk som en sten, för ser ni, han var alldeles full.

Stina: Gud i himmeln så gale. Å du stod intill Otto när det hände? Gick han till botten medsamma, så du? Lugna dej, Johan, försök att sansa dig och berätta vad som hänt.

Andersson: Ja, ja, ja, ha, ha, han gick över bord. (Gråter).

Pettersson: Överbord, drunknat, vem, hör du!

Andersson (sjunker flämtande ned på en stol): Åh, om han inte hade gått till botten ändå. Han gick överbord och sjönk medsamma. Jag höll i honom, men han var så hal. Jag skulle ta en snaps ur buteljen, ser du.

Stina: Va han alldeles full säger du, är då möjligt. Men nog hade han bort kunna hålla sig oppe, han som är en så god simmare. Tänk så ung som han var och skulle sluta sina dar på det där viset. Värst för Ottos fästmö.

Pettersson: Jag har många gånger sagt åt Otto att han skulle ta sig tillvara, för se jag har haft på känn, att det skulle ske någon olycka om han inte slutade upp att supa.

Andersson: Va bladdrar ni om, har Otto drunknat?
Stina: Du har ju själv sagt dä.

Pettersson: Tänk, dä ä svårt att fatta att Otto ä borta, vi som alltid voro så goda vänner, buu.

Andersson: Vad bråkar ni om Otto efter. Han har väl aldrig drunknat. Hörde ni inte att dä var litern, som for i sjön, och det var väl lika galet dä. Nu får inte jag nån liter förrän nästa månad. Buuu.

Vad som kan hända.

Melodi: Hur står det till?

Hur bär det till Paul Bergström, hur bär det till.

Hur bär det till Paul Bergström, hur bär det till.

Skall det blott bli flor till kläder

Vad det än må bli för väder

Jag som blyges redan nu, hur bär det till.

Refräng:

Hur bär det till? Hur bär det till?

Snart så får man se långt mera än man vill.

Kanske också lilla klacken,

Blir så han ej når till backen.

Det blir rent bedrövligt Bergström, hur bär det till.

Hur bär det till, assistenser, hur bär det till?

Hur bär det till inom posten, hur bär det till?

Får ej kvinnan uppåt kliva,

Eller skall hon ständigt driva,

Gå och tjäna herrarna, hur bär det till?

Refräng:

Hur bär det till? Hur bär det till?

Har du gett så många slängar som du vill?

Tycker just att även kvinnan,

Kunde få en plats förinnan

Hon skall läggas uti mull, hur bär det till?

Hur bär det till fru Grayson, hur bär det till?
 Hur bär det till fru Grayson, hur bär det till?
 Flyga kan ni ganska bra,
 Fastän otur ni tycks ha,
 Med aeroplanen, säg, hur bär det till?

Refräng:

Hur bär det till? Hur bär det till?
 Har ni gjort så många resor som ni vill?
 Kanske har ni funnit redan,
 Att det farligt är, emedan
 Det så lätt blir motorstopp och sen, hur bär det till?

Hur bär det till, fru Vahlström, hur bär det till?
 Hur bär det till, fru Vahlström, hur bär det till?
 Kanske tror du, lilla fruga,
 Att ej djina flickor duga
 Till studenter, så som andra, hur bär det till?

Refräng:

Hur bär det till? Hur bär det till?
 Kan du inte ordna saken som du vill?
 Dina flickor äro sura,
 Men dom får väl gärna tjura,
 Det finns ett sätt, jo, fråga dem, hur det bär till?

Hur bär det till, fröken Lundberg, hur bär det till?
 Hur bär det till, fröken Lundberg, hur bär det till?
 Flickorna i Falu stad,
 Stå ju ledsna i en rad,
 Klaga på sin gymnastik, hur bär det till?

Refräng:

Hur bär det till? Hur bär det till?
 Har du stritt så länge som du vill?
 Seminarietöserna
 Simma också ganska bra
 Utan simlektionerna, hur bär det till?

Hur bär det till, Martin Svensson, hur bär det till?
 Hur bär det till, Martin Svensson, hur bär det till?
 Kvarnar har du brukat brännt,
 Och det påstås att det hänt,
 Att du mjölnare kan slå ihjäl, hur bär det till?

Refräng:

Hur bär det till? Hur bär det till?
 Vet du inte var din husa håller till?
 Kanske hon sig undan håller
 Och blott häradsrätten väller
 Arbetsbördor uti mängd, hur bär det till?

Hur bär det till, doktor Forsmark, hur bär det till?
 Hur bär det till, doktor Forsmark, hur bär det till?
 Farlig är ju nordanvind,
 Men blir nån av kärlek blind
 Ifall att det brukar hända, hur bär det till?

Refräng:

Hur bär det till? Hur bär det till?
 Får ni alltid flickorna att sitta still?
 Nu bör varje vacker flicka,
 Uppå mankön kunna blicka
 Med så kärleksfulla ögon, hur det bär till?

Min vän så kär.

Melodi: Det satt en fågel på lindekvist.

Jag har en vän, som jag har så kär,
 Jag har så kär, jag har så kär.
 Hon är ett mönster bland alla här,
 Min lilla älskliga rara.
 Vill ni nu veta hur hon ser ut,
 Hon har pro primo en vacker tut,
 En hatt, som sitter en smul på lut,
 Och blåa ögon så klara.

Naturligtvis har hon shinglat hår,
 Hon shinglat hår, hon shinglat hår.
 En vacker panna, som upprätt står,
 Och röda kinder, som skina.
 En näsa har hon, som ingen ann,
 En blick som männen förtjusa kan,
 Och barmen sedan, den är minsann
 En riktig prydnad hos Lina.

Hon är om kroppen en smula fet,
 En smula fet, en smula fet.
 Till lynnet är hon en smula het,
 Men armar har hon så lena.
 En liten näve så öm och rar,
 När jag till hälsning den stundom tar.
 Ja, ni ska tro, hon är underbar
 Med ljusa strumpor om bena.

Två liljekullar, ej alltför små,
 Ej alltför små, ej alltför små.
 Hon har på bröstet, och örhäng två,
 En hals som pryder min kära.
 En gång hon har så behagelig,
 När hon mig möter på väg och stig.
 Är stark och kraftig, men mjuk och vig,
 Min tro jag henne fått svära.

Har korta kjolar, naturligtvis,
 Naturligtvis, naturligtvis.
 Ja, nästan korta på sätt och vis,
 För andras blickar än mina.
 Jag kanske slutar för denna gång,
 Vill mer ej nämna i denna sång.
 Då kanske bleve den alltför lång,
 Ni har hört om nog nu om Lina.

Vad som hänt.

Melodi: Gammal känd melodi.

Nog är det väl kusligt att tänka uppå,
att grödan i år slagit slint, hu, hu.
Ty det är omöjligt att tänka som så,
I år kan jag ta mig en fru.
Ty havren och rågen och korn och potäter,
Ja, allting som människan kokar och äter,
År ruttet och uselt och smakar ej bra,
Så det är på vippen, att vi det kan ta.

I Marsjö man tvistat båd' länge och väl,
Och vittnat båd' till och ifrån.
Och Smed-Emil söker man ljuga ihjäl,
Och Gustafsson, han tänker klån.
Vanzetti och Sacco de togos av daga,
Ty folkets bevis voro alltid för svaga.
För penningar man i Amerika lätt,
Kan skaffa sig vittnen och köpa sig rätt.

I Grängesberg fick dom en sablande smäll,
Det small ju i dagarna två.
Det påstås det var en sjudundrande skräll,
Och det kan man nästan förstå.
I Skåne och Lidköping har dom fått vatten,
Fast eljest är Sverige ju torrlagt av Bratten.
I Tokio jordbävning härjat i år,
Och folket begravits med hull och med hår.

I Umeå fick man en tid, som man vet,
Ej mjölk som var härlig och rar.
Men kanske ifall man har präktig aptit,
Så smakar det bra, vad man tar.

I Mexiko finnes det gott om banditer,
 Och där plär dom göra bra stora meriter.
 I Norrland finns kattguld, ifall du vill ha,
 Ja, guldklimpar också, båd' stora och bra.

Nu är det på modet med aeroplan,
 Ty luften är genast i alla fall.
 Nu far man direkt som en örn eller svan,
 Högt ovanom granar och tall.
 Vår Lindberg han for med sitt hönsben allena,
 Och hade så litet på kroppen och bena.
 Nu är han förmögen och millionär,
 Men öm uti stjärten ej längre han är.

Ej människosläktet skall slockna så snart,
 Ty konungaborgen den finns ju kvar.
 Vi ha ju en Märta och det är ju klart,
 Att hon får en hertig till kar.
 Nu Astrid har fått sig en rar liten flicka,
 Som redan kan mjölk utan diflaskan dricka.
 Kanonerna smällde hux flux femtiätt,
 Så snart som på barnungen doktorn har sett.

Hur blir det med krigsmakten, kan ni förstå,
 När kungen drar in regementena.
 Ja, ni skall få se hur det snart skall gå,
 Det går säkert alls icke bra.
 Kaptener och löjtnanter och musikanter,
 Och dessa ha fästmör och fruar och tanter,
 Och ungar i massa, ja, vad skall det bli,
 När kungen drar in på sitt infanteri.

På skottåret, flickor, nu är det er tur,
 Att fria och kanske få ja.
 Ni slipper nog knoga i ur och i skur,
 Jag hoppas att allting går bra.
 Till nästa år har ni en liten på armen,
 Och njuter av livet med glädje i barmen.
 En fästman i alla fall bör ni dock ta,
 En sådan för all del är nödigt att ha.

Omsjungning: Till nästa år har ni etc.

Skrattvisan.

Melodi: Storolles Maja eller...

Jag hade en fästmö så god som två,
(skratt): hå, hå, hå-hå-hå-hå, hå.
Men dä gick åt helsike, kan ni förstå,
(skratt): Hå, hå, hå, hå-hå-hå-hå-hå-hå-hå-hå, hå.

Jag mente att ta mej en puss, ha, ha, ha,
Ha, ha, ha, ha-ha-ha, ha, ha.
Men hon bad mej genast åt helsingland dra,
Ha, ha, ha, ha-ha-ha, ha-ha, ha.

(Ett nytt skratt som alldeles kiknar ur).

(Ackompanjemanget fortsätter på ny vers).
Ha, ha, ha, ha-ha-ha-ha, ha.

(Ett uppehåll i ackompanjemanget medan han
skrattar ännu värre).

Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha.

Det är allt riskabelt att kyssar ta,
Ha, ha, ha, ha, ha, ha.

(Ett uthållande skratt).

Nu törs jag int' mer åt en flicka se,
He, he, he, he, he-he-he, he.
För mej får dom allt ifrån nu gå i fre,

(Visar med knytnäven hur han fick en plusk).

Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha.

(Ett nytt utbrott av skratt).

Hon höll ord.

Personer: Fader Hans, Nämndeman, Mor Kajsa, Karin och Sven.

Scenen ett rum hos fader Hans.

Mor Kajsa och Hans äro inne.

Kajsa: Jag kan tala om en nyhet, ifall du inte vet den förut.

Hans: Hm, har Pettersonskan varit här och rabblat i dej en hop galenskaper nu igen, förstår jag. Om den här Pettersonskan kommer hit en gång till slår jag benen av henne. Du vet att hon ljuger allt vad hon säger.

Kajsa: Du är då så het av dej far. Vem har sagt nånting om fru Petterson nudå, jag har det inte. Jag får väl osnäst tala om vad jag tänker säga.

Hans: Jag har inte tid att höra några skvallerhistorier, (går åt dörren) jag skall ut och vattna hästarna. För resten kan du försöka att hålla inne med något någon enda gång, du också, (går närmare dörren) jag har tingat hit en bil och nu kommer nämndeman om 5 minuter och skall skjutsa mig till fäbodarna.

Kajsa (ivrig): Ja, du får skylla dig själv, då gäller dej mer än mej. Då håller på att hända nånting.

Hans: Kan du klämma ur dej då, snart då!

Kajsa: Herre gud va då kan vara bråttom emellanåt, (förtroligt) Jo, ser du Karin har yppat för mej att hon håller på att få fästman. Då ä kanske inte uppgjort än för se hon var hygglig nog att vilja höra vad jag tyckte, först. Då gäller Sven, du vet. Nog för då att pojken är fattig, och dom språkar ett och annat om den också, men kanske då är enda gången hon blir bjuden en karl och då vore då tokigt att krängla bort det. Vad säger du?

Hans: Va i sju hundra gröna sjuovare säger du. Skulle Sven understå sej att tänka på Karin, nej du, nu går då för långt. Är karlen tokig eller har han någe fel som är värre. För resten tycks inte Karin och du vara en bit bättre heller, som då låter. Nå vad svarade du?

Kajsa: Du kommer så häftigt sa jag, vi får nog tala vid far om den saken, sa jag. Säg ingenting bestämt, sa jag.

Hans: Nog tycker jag att du hade kunnat svara rent ut med detsamma. Vore då en måg åt oss, då? Hade jag Karin här skulle jag allt läsa lagen för henne. Inga sanadär plåsterlappar kommer att mågas här. Här ska vi ha en ordentlig måg, pojkar som ser ut för nånting. Jag tar endast emot pojkar som har schab'ar så att dom kan föda hustru och barn. Då ä väl inte meningen att vi ska både klä och föda dem, om då bleve gift av, eller hur!

Kajsa: Du bråkar ju i onödan. Nog för då att pojken är en ordentlig pojk, och nog för då att Karin har gett honom ett halvt löfte, men ändå.

Hans: Ett halvt löfte, sa du. Jo, jo, kunde tro att då skulle bära nånting på tok när jag drömde om en svart katt i natt och så tyckte jag att han klöste mej.

Kajsa: Ja, emellertid, jag lägger mej inte i om hon vill ha Sven eller ej, och i så fall får du helt och hållet ordna upp det där. (Tittar ut) Nu kommer Karin in själv, och då får du tala rent besked med henne. Jag går ut till mjölkboden och silar ner mjölken mens ni talas vid. (Går ut).

Karin kommer in och ser strålände glad ut.

Hans: Jaså, du sjunger och ser glad ut när du är på väg att förstöra livet för både dig själv och mor och mej. Tänker du ta Sven te fästman! Tänker du verkligen då?

Karin: Om så skulle vara, då. Mor, hon har ingenting emot då och inte jag heller. Har du nånting emot Sven, en så beskedlig grabb.

Hans: Ja, då är just vad jag har. Ska du ha en fästman så ska du ha en ordentlig pojke och inte en sån där spoling som ingenting duger till. En bondflicka ska ha en bonde och flickor från industri ska ha arbetare eller också förmän eller bodknoddar, eller å en skollärare om dom kan titta så högt.

Karin: Är då ändå inte något annat fel på Sven?

Hans Jodå, ingenting får han ärva och får hans duger ingenting till, då är då nog klent ställt med pojken också, och så är han full då och då, ska jag räkna upp mer?

Karin: Det där vet jag av förut, men — — —. Jag kunde också få sämre.

Hans: Inga om och men, om jag får be. Du har varit en duktig jänta och då tror jag du blir härefter också, men ett säger jag — — — du understår dej inte att säga ja åt Sven om han vill ha dej, hör du det. Säger du ja, gör du dej olycklig och du får inte ett öre te å sätta bo med, nu vet du det. Så pass hederlig hoppas jag du är, att om du lovar en sak så håller du ord. Lova mej att du säger absolut nej. Hör du, ingenting annat än nej och därmed jämt.

Karin: Får gå för nej då. Om jag säger rätt och slätt nej, är du nöjd då?

Hans: Ja, då är som jag sagt, du är en ordentlig flicka och säger du bara nej åt Sven, så får du ta vem du vill, sen. Å se nu kommer nämndeman med bilen, å jag som måste till posten först innan vi kan fara. Jag kilar i väg, och du letar rätt på mor så vi får matsäck och utrustning för två dagar. (Det tutar med bil eller liknande. Båda luffa ut). Om en stund kommer Hans och nämndeman in, den senare med chaufförmössa å huvudet.

Hans: Då va bra att du kom, men jag kom i andra affärer nyss, så jag är nästan litet nervös. Du lär ursäktat att jag nästan är smått förbannad, för en jag har varit i dispyt med Karin om hennes friare. Kan du göra mej en tjänst, Axel?

Axel: Gärna till tjänst, om då är nånting jag kan uträtta.

Hans: Jo, det är så att Sven, du vet, han bor i bortre ändan av bruket, jag tror han heter Karlén i tillnamn, han, Sven, börjar slå lovorna om våran Karin. Jag har tagit löfte av henne att hon måste säga nej om han skulle börja säga nånting åt henne, och gör hon då får hon sedan ta den hon helst vill. Nu vet du, svaret skall vara nej. Förstår du?

Axel: Ja, då tycks vara ganska enkelt då. Men hur skall jag kunna göra nånting vid detsamma.

Hans: Ja, då kan ju hända och kanhända inte, men skulle inte du kunna spionera ut, ifall att Sven skulle göra något försök och sen tala om det för mej. Gör hon inte som hon lovat, så kan du bara tala om.

Axel (tittar ut): Det kommer en person hit på vägen, inte kan det vara den där (båda titta ut).

Hans: Visst tusan är det han. Hur ska vi då ställa! Hör du Axel, göm dig under bordet så skall jag försöka att narra in honom här, då kan du lura ut vad hon säger. Det är troligt att det blir tal om någonting i den vägen, jag kilar ut. (Hans går ut och Axel gömmer sig).

Om en stund kommer Karin in och stökar i rummet.

Karin: Det såg ut att det kom en karl hit, jag undrar om det kan vara Sven. Jag vet aldrig hur jag skall svara honom. Nog tycker jag om Sven, det är då säkert. Sämst att far skall vara så tvär av sig. Jag tror att jag inte säger varken det ena eller det andra, den här gången åtminstone. Jag finge ju ta honom för mor, och en bra karl är han alldeles säkert.

(Det knackar på dörren).

Sven: God dag på dej Karin! Då va bussigt att träffa dig så här på tu man hand.

Karin: Nej, god dag på dej.

Sven: Ja, eftersom vi nu kanske blott för en kort stund äro ensamma, så lär du ursäktat att jag rycker fram med ärendet medsamma. Jag är så god och sätter mej. (Tar en stol och drar Karin ned på en annan. Fattar

Karins händer). Nu är du väl klar med svaret åt mej, älskade Karin.

Karin: Nej, vet du. Då är nog ej så lätt avgjort. Då ä väl viktigare än så, än hur tycker du?

Sven: För min del har jag allting som på ett bräde. Nå, din far han är väl inte så värst med på att du tar mej, förstår jag.

Karin: Nej, då var han inte.

Sven: Nå, emellertid och emedan, (tittar henne in i ögonen) älskar du någon annan, Karin?

Karin: Nej, visst inte. Hur skulle jag kunna det.

Sven: Är det på det viset, då är du snart min.

Karin: Nej, du får inget ja i dag, så mycket du vet.

Sven: Nå, har du nånting emot mej, så säg bara ifrån.

Karin: Nej, inte för det.

Sven: Jag har inte hört värre av en flicktösa. Du måtte vara omöjlig. Är det omöjligt att få ett ja av dej?

Karin: Nej, men inte i dag.

Sven: Säg mej Karin, rent ut, du vet att jag älskar dej och jag kan inte leva dej förutan. Skall jag återigen få lov att gå med en korg?

Karin (ruskar på huvudet): Nej, då har jag aldrig sagt.

Sven: Jag förstår dej rakt inte. Inte vill du, och ändå vill du. Kan du förklara det här själv?

Karin: Nej.

Sven (tar henne i sitt knä): Hur det är, så tar jag en kyss av dej innan vi skiljs åt, det har du väl ingenting emot?

Karin: Nej, inte just det, inte.

Sven: Om din far är emot vårt parti, inte bryr du dej mycke om då inte.

Karin: Nej.

Sven: Då är saken snart uppgjord. Du ändrar dig väl inte, Karin?

Karin: Nej, då gör jag aldrig.

(Sven förbereder sig att ta en kyss av henne då dörren dras upp. Båda skiljs från varandra. Hans kommer in).

Hans: Ska jag tro mina egna ögon. (Sven och Karin dra sig bort och ut, varefter nämndeman kryper fram). Nå, Axel, hur gick det, hörde du något?

Axel: För all del ja, jag hörde på mycket ackorderande jag. Du sade ju att hon skulle svara nej på alla frågor, inte sannt, och det gjorde hon efter alla konstens regler. Kvinnorna ä listiga och det är nog som man säger, kvinnans list övergår mannens förstånd.

Hans: Nå, sade hon nej, det är just det jag vill veta.

Axel: Alldeles så ja. Ingenting annat än nej.

Hans: Då har hon mitt ord på, att hon hädanefter får ta den hon vill. Jag har lovat henne det. Nå, vad sa han, och vad sa hon?

Axel: Han frågade först om hon hade någon annan till fästman. Så frågade han: Nå, har du någonting emot att ta mej till fästman, sa han. Jag kommer inte ihåg vad han sa allt. Jo, så frågade han: Du ger mej alltså ej korgen, sa han. Nej, sa hon. Då har du väl inte nå emot att jag tar en kyss heller, sa han. Nej, sa hon. Om din far är emot att du tar mej, inte bryr du dej om honom ett dugg, sa han. Nej, visst inte, sa hon. Med detsamma kom du.

Hans (ilsknar till): Dra åt fanders. Hon är allt slipad. Vad skall jag då göra?

T A B L A.

Det hjälper att vara envis.

Melodi: När jag kommer igen.

(Ur »Karlsons flammor»).

Nu Bratten är absolutist må ni tro,
Skrev in sig till godtemplare härom dan,
Och karlen han ger sig nu rakt ingen ro,
Förrn torrlagd han får hela stan.

Refräng:

Och vad han sätter sig för,
Är nästan bäst att man gör,
Ty det är ruter i denne, det vet nog envar,
Och man känner ju till,
Han får fram vad han vill,
Ty Bratten han är allt en kar.

För jordbruket Rösiö ännu drager lans
Han konstgödseln rosar så bra.
Förr växte det dock innan konstgödseln fanns,
Men nu måste sådant man ha.

Refräng: Och vad han sätter sig för etc.

Vår Hinke han är preventiv hela karn,
Ja han ger sig icke en tum.
Han är inte älskare alls utav barn
Ja, karln är nog inte så dum.

Refräng: Och vad han sätter sig för etc.

Nu Rolf en revy tänker spela igen,
Med herrar och fröknar i gross.
Att allting är nytt därpå ger han sig den,
Han menar att allt går i oss.

Refräng: Och vad han sätter sig för etc.

På spritdryck-recept ha vi fått en expert,
 Han är på en liter ej snål.
 Han har ju av rättvisan fått sig en snärt
 Men dä ä en sak som han tål.

Refräng: Och vad han sätter sig för etc.

Snart är man från bilar åtminstone fri
 På landsvägen — tänk — o så bra.
 Ty Ford nu med näbbar klor ligger i
 Att flygmaskin alla bör ha.

Refräng: Och vad han sätter sig för etc.

I radio jazzen man tröttnat uppå,
 Nu dragspel och fiol man vill ha.
 Men radio-chefen han säger som så
 Å — — — jazzen han är väl så bra.

Refräng: Och vad han sätter sig för etc.

En flamma jag haft nu i fyra fem år,
 Och klarat mig ända tills nu.
 Men tösen hon börjar nu bli alltför svår,
 Nu vill hon prompt bli min fru.

Refräng: Och vad hon sätter sig för.

Dä ä nog bäst att man gör,
 Ty det är ruter i denna det känner envar.
 Och man känner ju till
 Hon får fram vad hon vill
 Och hon tar nog bugt på en kar,
 Ja vad hon sätter sig för,
 Då ä nog bäst att jag gör,
 Ty envis hon är å det känner envar,
 Ja, jag känner nog till,
 Hon får fram vad hon vill,
 Å hon tar mig helt säkert till kar.
 (Nu när det är skottår te).

Du är min.

Sketch för amatörer.

Personer: Rot, Kron och Pelle, manliga, Fia och Lotta kvinnliga.

Av dessa äro Rot, hypnotisör, Kron och Pelle vardagsmänniskor, Fia och Lotta fruar till de senare.

Händelsen tilldrar sig i Krons stuga.

Kron och Fia sitta inne i sin stuga.

Kron: Hur länge är det vi har varit gifta, nu?

Fia: Jo, jag tror det skall vara i två år och sju månader. Vi gifte ju oss i mickelsmässtiden.

Kron: Alldeles riktigt. Tänk, redan två och ett halft år. Jag tycker nästan att det var som i går. Förresten har vi ju haft medgång av vår herre hela tiden, och inga gamla svärfolk och inga barn att dras med. Nog går det an att vara gift då, eller hur?

Fia: Nog har du rätt i då, fast hade man barn så vore då lite avbrott i enformigheten. Men, jag har ju dej och då är då ju bra med då som är. Jag hörde sväger min, Pelle, och kanske Lotta också, skulle komma hit i dag, men inte ser jag till dom nå inte. (Tittar ut). Ja dom har varit gifta i 5 år dom, och inte fått några barn ändå. Dom ä nog bra lyckliga dom också.

Kron: Ja, gud ske lov. Skulle dom komma hit, sa du! (tittar ut). Ja Petter kommer med motorcykeln just där i hörnet och viker av in här. Nog är det han?

Fia: (Tittar, och tar sin man om livet). Ja visst, men varför är inte Lotta med? (Det tutar utanför). Men nog är dom två i alla fall, jag tror det är en obekant herre som sitter i sidovagnen. (Det tutar ånyo). Han vill att du skall komma ut emot dem. (Kron går ut). Jag kan inte förstå vad det där är för herre. Han ser så treolig ut så det där är rakt ingen bekant. (Kron med de två övriga kommer in. Rot, en mörkskaggig her-

re med tvetydig uppsyn ställer sig framför Fia och hälsar, samt tar av sig ytterplagget).

Fia: Är då främmande ute och reser?

Rot: Ja, alldeles riktigt. Jag har haft föreställning i nästa byn, för se jag är hypnotisör.

Fia: (Ser bestört men nyfiken ut). Ja se då vet int jag va då är för någe. Är då det samma som att trola, än va ä då för någe. Nog tycker jag att jag hört det där ordet förut. Hypnotisera. Ja, då va just det samma. Jag förstår mej inte på varken om dom trollar eller hypnotiserar, int angår då mej heller. Nejdå.

Pelle: Du må tro att då var någonting roligt att se på.

Fia: Ja, då kan väl hända, men nå rackartyg är då väl i alla fall.

Pelle: Jag vet int just om då. Fast inte felade då mycke heller. (Vänd till Rot). Går det an att få folk att bli så förvillade? Mej skulle aldrig gå med.

Fia: Ja, han skulle allt vara bra full i sjutton om han skulle kunna göra nånting åt mej också. Nej, inga karlar kan få mej te nånting, nej då, då går inte.

Rot: Säg inte då, frun lilla, men frun kan ju sitta ned jag skall inte göra frun något illa.

Fia: (Sätter sig). Men kom mej inte för nära, då säger jag.

Rot: Visst inte (gör litet hockus, pockus) men i alla där ni sover ju (mera hockus, pockus). Ni sover! Ni sover. (Går närmare intill henne). Ni sover hårt, och tror att den här mannen (Pekar på Pelle) är gift med er. Den här mannen är gift med er. Den här mannen är gift med er. Ni har ingen annan karl, den här är gift med er. (Fia rullar med ögonen). Jag vart så konstig så. (Tar för bröstet). Ja, jag vet väl att du är min gubbe, Pelle.

Rot: (Vänder sig till Kron) Du också sover Kron. Du sover Kron. Du sover! (Gör hockus, pockus). Du sover Kron. Du sover Kron. Du sover tungt Kron, du sover tungt och du är gift med Lotta, som kommer här. Du är gift med Lotta, du är gift med Lotta. Du har

ingen annan fru än Lotta. (Kron blir konstig och stö-
nar hårt).

Kron: Vad vill det här säga! Är jag vaken? Jag
skall hugga i luven få se om jag är vaken. (Luvar sig).
Jo, då gör ont, jag är vaken. Fäll är jag riktigt vaken.
(Luvar sig ånyo). Ja, jag kan ju tala och ser alla som
är i rummet. Jag ser Pelle och jag ser Lotta å så ser
jag den där som kom hit nyss, också.

Rot: Ja, då är din gumma den här frun, det är
ju så. Ni är ju gift med Lotta, hon som just nu kom-
mit in.

Lotta: Va har ni för tok för er? Karlen är väl
inte tokig heller, min karl menar jag, hur det är med
den där (pekar på Rot) kan jag inte veta.

Kron: Nej tokig är jag visst inte, men litet kon-
stig i huvudknoppen (tar sig åt huvudet) tror jag, jag är.
Ahnej, jag är bättre nu. Nu är jag bra igen.

Lotta: Nå, ni kan väl förklara för mej, vad ni
har för er. Ni måtte visst ha nå smussel för er med
Pelle. Ni har väl i alla dar inte narrat i honom något
brännvin eller nå ana fyll-joks, han som är godtemp-
lare och har varit då i snart 15 år. Du kan åtminstone
tala Pelle och förklara hur det här hänger ihop.

Pelle: Det här hänger väl inte ihop på något vis.
Du ser väl att jag är nykter som en spik, och jag bry-
ter nog inte mitt nykterhetslöfte. Nej du. (Vänd till
Pelle).

Lotta: Jag gick hit för att göra dig sällskap hem,
ifall att du är färdig. Vi ha litet främmande hemma, och
vi måste gå hem med samma.

Fia: Vad menar du med att gå hem och ha min
gubbe med dig. Du måtte inte vara riktigt riktig själv.
Jag går väl aldrig till er och tar din gubbe med mig,
när jag går hem.

Kron: Jag tror det är nånting på tok. Jag är väl
din gubbe skulle jag tro.

Fia: Är jag tokig, än är ni det! Något fel måtte
det väl vara. Inte ska väl du Kron följa med Lotta hem,
nu mer än förr, ja hur du gjorde när du var ogift vet

jag inte, men då har du åtminstone aldrig tagit på dej. Seså, nu ska vi titta ut till ladugården litet, ty Lilja skall snart kalva.

Rot: På det här viset vill Lotta ta hand om båda kararna.

Lotta: Jag bryr mej inte om nån annan än Kron. Man skall väl inte skämma ut sig heller. (Rot och Petter börjar skratta).

Petter: Det här var det märkvärdigaste jag varit med om. Jag har hört talas om hypnotisering men det måtte vara värre än hypnotisering.

Lotta: Nå Kron, är du färdig än, hur länge tänker du bli kvar här? Du har hört att vi ha främmande hemma.

Kron: Ja, det är just vad vi har, och därför måste jag stanna hemma. Jag har för resten inte med dej och erat främmande att skaffa.

Fia: Har jag kommit bland bara tokiga människor? Du Petter tiger du när en tokig människa säger att du skall följa henne hem, det vore väl skäl i att Kron toge hand om henne och hade henne till Säter, ifall att dom kan göra någonting åt en sån där stackare där. (Rot går och skrattar).

Lotta: Till Säter sa du. Dom har många klokare människor än du inspärrade i celler där. Sält på dej några bättre paltor så att dom får ta en bil och dra iväg med dej med samma. Och du Kron som är min gubbe, du låter den här slammertackan regera hur hon vill!

Fia: Nå än du Petter som är min gubbe, kan inte du ordna upp det här. Kör iväg Kron och Lotta på eviga momangen, det här får inte pågå längre. Jag har väl alltid nå att säga till om i eget hus, om jag nu har en gubbe, som står där som ett annat fån. För resten (vänd till Rot) vad har ni här att göra. Ni ser tokigast ut av allesammans. Vi ha för resten ingen sängplats åt er, vi få se oss väl för om vi kan ligga själva. Det ser för övrigt inte så ut på Petter som att det skall bli nå ligga av.

Rot: Ja jag är kanske överflödig här och ni behöver inte be mej två gånger, att fara till nästa plats. (Tar hatt och kapp). Vi fingo oss ett litet extra nöje i alla fall eller hur Petter?

Petter: Ja inte vet jag vad vi skall kalla det här.

Fia: Du står väl aldrig och för spektakel med mej din kanalje. Nu är det allvar att vi får lov att gå hem, hör du det, gubben min. (Tar honom i armen).

Kron: Nå Lotta, nu får väl jag också gå handgripligt tillväga för att få något slut på det här spektaklet. (Rusar till Lotta och tar med miit våd omkring henne).

Petter: (till Rot) Det här kan vara nog nu, Rot gör hockus, pockus och löser de båda från hypnotiseringen. Alla stå de en stund handfallna av förvåning och se än på den ena än på den andra.

Fia: Vad vill det här säga?

Lotta: Ja, det samma jag säger. (Båda paren gå i sär och båda fruarna utropa samtidigt vända till sina respektive män) Du är ju min. (Omfamning).

T A B L Ä.

K. S. Haglöf, Alsbäck, Borlänge

har å eget förlag utgivit följande

Dramatiska böcker:

- 1926—27 års nyårstablå i två delar. 50 öre.
Nyårs- och fredstablå. 20 öre.
Lars Jonsa, hans käring och dotter. Bondpjäs i tre avdelningar för fem personer. 60 öre. Vid slutet av samma bok finnes införd en vacker Nyårstablå.
Anders Jansas slutbrev till Stina. Monolog. Pris 25 öre.
Fiskar Östermans sommargäst. Lustspel För 3 h och 3 d. 50 öre.
Kalle Pettersson N:o 1 och 2. Lustspel i 3 avd. för 5 h. o. 3 d. 35 öre.
Lars Persa och Per Anners. Lustspel i 3 akter för 5 h. o. 3 d. 75 öre.
Anders han var en hurtiger dräng. Lustspel f 2 h. o. 4 d. 50 öre.
Kvinnans list övergår mannens förstånd. Dramatiserad allmogoberättelse i fem avd. för 3 h och 2 d. Mycket underhållande. 65 öre.
Jönsson får en måg. Lustspel 3 d. 4 h. 75 öre.
En envis käring. Lustspel för 3 d. 4 h. 75 öre.
Alldeles som man tar det. Skämt i en akt för 3 h. och 3 d. 50 öre.
Farbror Linds frieri. 2 herrar och 2 damer. Pris 30 öre.
En riktig kanalje. 2 herrar och 2 damer. Pris 40 öre.
Tre svartsjuka flickor. 1 herre och 3 damer. Pris 30 öre.
Doktor Bloms första mottagning. Fars för 3 h., 3 d. 35 öre.
Besök hos doktorn. Ytterl. 2 mottagningar för samma. 25 öre.
Välbaden på Farmors ö. Komedi för 3 h., 3 d. 50 öre.
Snåla Maja. Sorglustig komedi för 2 m., 2 d., 30 öre.
I valet och kvalet. Lustspel för 3 m. och 2 d. 30 öre.
Mammas gosse. Lämplig som skottårspjäs. 8 personer. 60 öre.
Sjömannens trolovade, spelas av 4 herrar och 2 damer 35 öre.
När Stulta-Nils skulle ha måg. Lustspel för 5 h. o. 2 d. 50 öre.
Tvenne mindre dramatiska pjäser. Pris 25 öre.
Argsinta Hans och småsinta Anna. 5 herrar och 3 damer. 50 öre.
En kvinnolist En spelman, 3 herrar, 2 damer. 35 öre.
Ett fasligt krångel. (Skottårspjäs). Lustspel f 2 h o 3 d. 40 öre.
Olssons nya piga. Käringpladder. Spelas av 1 h. o. 2 d. 20 öre.
Skomakar-Kalle eller prästen. Lustig komedi för 3 h. o. 3 d. 50 öre.
Svartsjuka och kärlek. Sorglustig komedi för 4 h. o. 3 d. 50 öre.
Det trätgiriga paret eller Familjerumoret på Kosveäng. Av E. W. Johansson. Spelas av 3 herrar och 3 damer. Pris 75 öre.
Godbitar för ungdomens afton. 1 kr. Boken innehåller Poem, Landsmål, Växelsånger. Humoristiska föreläsningar, En trevlig teaterpjäs med titel: *En stackars friare* samt en tilltalande nyårstablå.
Allvar och skämtbitar för ungdom. Pris 50 öre.
Teateramatörernas nöjesskattkammare. Pris 50 öre.
Vers och prosa för fester och samkväm. Pris 65 öre.
Råd och upplysningar för teateramatörer. Oumbärlig hjälprea för nybörjare. 1 krona.
Mot insändande av likvid, antingen i frimärken eller postanvisning, erhållas böckerna (Obs! Ej maskeringsartiklar) fraktfritt.